

בית משפט השלום בבאר שבע

1 פבר 2019
15-11-35062

השופטת

תובעים

- נגד -

נתבעים

פסק דין

1. תביעה כספית לתשלום 355,588 ₪. התביעה הוגשה על סכום של 416,017 ₪, אולם במסגרת תצהירו של התובע תוקן סכום התביעה לסכום האמור. רקע כללי
2. בין התובעים לבין הנתבעת נכרתו שני הסכמים לבניית ביתם של התובעים בקיבוץ טללים. הסכם ראשון נחתם בנובמבר 2011 או בסמוך לכך, לבניית שלד הבית בתמורה לסכום של 345,000 ₪ ולאחר מכן ביום 01.05.13 נחתם הסכם נוסף לביצוע עבודות הגמר עד מפתח, בסכום של 455,000 ₪ (להלן: "ההסכם השני").

מסמך זה עשוי להכיל שינויים שהוטמעו ע"י מערכת פסקדין

3. הנתבעים הם: הנתבעת, חברה איתה התקשרו התובעים בהסכם, והנתבע אשר הוא הבעלים של הנתבעת ומנהלה. התובעים טוענים כי במקרה זה יש להטיל אחריות אישית על הנתבע, וכן ראוי להרים את מסך ההתאגדות ולחייב את הנתבע ביחד עם הנתבעת בכל סכום שייפסק.
4. טענתם העיקרית של התובעים היא כי באוקטובר 2013 נטשו הנתבעים את העבודה ולא השלימו את הבנייה, וזאת לאחר שהתובעים שילמו 80% מהתמורה כפי שנקבעה בהסכם השני ונותרו חייבים לנתבעת סכום של 96,000 ₪ בלבד. לטענת התובעים, בשלב זה בוצעה רק מחצית מעבודת הגמר ועל כן הם נאלצו להשלים לבד את הבנייה והדבר היה כרוך בעלות גבוהה בהרבה מיתרת התשלום לנתבעת. בנוסף טוענים התובעים כי עבודת הבנייה הייתה לקויה ורשלנית. התובעים טוענים כי התנהלות הנתבעים האריכה את משך הבנייה ואת מועד כניסתם לבית והדבר הסב להם נזקים.
5. אבחן להלן את המחלוקות בין הצדדים. אבחן את המחלוקת בשאלה מי הפר את ההסכם השני ואת סוגיית הנזקים הנטענים. כמו כן אבחן את אחריותו האישית של הנתבע. לאורך פסק הדין אתייחס ל"נתבעים" למען הנוחות, אולם אין בכך הכרעה בנוגע לאחריות האישית של הנתבע וסוגיה זו תיבחן בסוף פסק הדין. מי הפר את ההסכם
6. התובעים טענו כי הנתבעים נטשו את העבודה בחודש אוקטובר 2013. לטענת התובעים, הנתבעים "סחטו" אותם בחודש זה להקדים ולשלם תשלומים לפני הזמן, ולאחר שהתובעים שילמו 30,000 ₪ ביום 6.10.13 ו- 55,000 ₪ ביום 23.10.13 נטשו אותם הנתבעים ולא המשיכו בעבודה. הנתבעים מצידם טענו כי התובעים הם שרצו שהנתבעים יפסיקו את העבודה וביקשו להמשיך את העבודה בעצמם, בשל קשיי נזילות.
7. אני דוחה את גרסת הנתבעים ומקבלת את גרסת התובעים לפיה הנתבעים הם שנטשו את העבודה וכי לא התבקשו להפסיק את העבודה על ידי התובעים. לא היה בכוונת התובעים להשלים את העבודה בכוונות עצמם והם נאלצו לעשות כן בעל כורחם. על כן אני קובעת כי הנתבעים הם שהפרו את ההסכם השני.
8. הנתבע טען בסיכומיו כי מדובר היה במהלך מתוכנן של התובעים אשר נערכו להפסיק את עבודת הנתבעים. הנתבע הפנה לשתי הזמנות מנגב קרמיקה שהופנו לתובעים ונושאות תאריכים קודמים למועד התשלום האחרון שנעשה על ידי התובעים בסכום של 55,000 ₪. מדובר בהזמנה מיום 14.10.13 (423 ₪) ובהזמנה מיום 10.10.13 (2,360 ₪). אני סבורה כי לא ניתן ללמוד משתי הזמנות אלה כי התובעים תכננו להפסיק את עבודת הנתבעים. התובע לא נחקר לגבי הזמנות אלה ועל כן ייתכן ויכול היה ליתן הסבר להזמנות ולתאריכיהן, אולם אף בהנחה שלא היה ניתן כל הסבר, מדובר בסכומים פעוטים ביחס לעלות הבנייה כולה. לא ניתן ללמוד על כוונה של התובעים להמשיך את הבנייה באופן עצמאי משתי הזמנות בסכום כולל של פחות מ- 3,000 ₪. אציין כי אין אף כל הגיון מבחינת התובעים לשלם לנתבעים 55,000 ₪ אם בכוונתם להמשיך בביצוע העבודה באופן עצמאי.
9. בדיון מיום 28.09.17 הציג הנתבע את עצמו כמי שוויתר על הרווח הקבלני שלו רק כדי לשחרר את התובעים מן העול הכלכלי עקב קשייהם (ע' 9 ש' 30) ואף הסכים כי אולי טעה כשלא החתים את התובעים על מסמך כלשהו, אולם הדברים לטענתו נעשו בהסכמה וברוח טובה (ע' 10 ש' 10-15). בסעיף 7 לתצהירו טען הנתבע כי התובעים רצו להוזיל עלויות ועל כן ביקשו לסיים את העבודה. אני סבורה כי אילו גרסת הנתבעים הייתה נכונה, היו הנתבעים

דואגים להעלות על הכתב את גמר ההתקשרות בין הצדדים, מציינים אילו תשלומים שולמו על ידי התובעים ומדגישים את העדר אחריות של הנתבעים להמשך העבודה ואולי אף לעבודה שכבר בוצעה.

10. יתר על כן, התובעים אינם אנשי מקצוע ואינם קבלנים. אין זה מסתבר כי חשבו שלבצע את שלב הגמר של הבית בעצמם יעלה פחות מביצועו על ידי הקבלן אשר ביצע כבר חלק ניכר מן העבודה ולשיטתם שלהם, הם שילמו לו באותה נקודה עבור עבודה שטרם הושלמה על ידו. ייאמר כי הנתבע עצמו הסכים כי בוצעה רק 70% מן העבודה באותו שלב (ע' 10 ש' 10), כלומר גם לשיטתו קיבלו הנתבעים תשלום של 10% יותר ממה שבוצע (גם אם טען כי בוצעו מספר עבודות מעבר להתחייבות בהסכם השני). הנתבעים הם אנשי המקצוע ולא עולה על הדעת כי בטוב לבם פשוט הסכימו לשחרר את התובעים מהתחייבותם בשל טענת התובעים כי הם בקשיים כלכליים.

11. לתמיכה בטענתם כי התובעים היו נתונים בקשיי נזילות הפנו הנתבעים לכך שהתובעים לא מינו מפקח מטעמם למרות שלפי ההסכם היו רשאים לעשות כן והדבר נבע מקשיים כלכליים. הנתבעים אף ניסו לטעון כי אי מינו מפקח הוא בגדר הפרה של ההסכם על ידי התובעים, אולם עיון בהסכם (סעיף 10) יראה כי אין מדובר בחובה של התובעים אלא בזכות שניתנה להם. הנתבעים ציינו כי אילו מונה מפקח, היו התובעים משלמים רק לאחר אישור ולא היו טוענים היום כי שילמו על עבודה שלא בוצעה.

12. התובעים לא חלקו על כך שלא מינו מפקח בשל העלות הכרוכה בהעסקתו. בעדותו ציין התובע כי המסגרת התקציבית שעמדה לרשותם הייתה של 800,000 ₪ וזה היה הסכום שהסכימו לשלם לנתבעים. התובע העיד כי המפקח רצה 80,000 ₪ עבור עבודתו, ולכך לא היה לתובעים תקציב (ע' 24 ש' 15-21 לפרוטוקול). התובעים הוסיפו וטענו כי בין היתר לא עשו מאמץ כלכלי למנות מפקח מאחר שהנתבע הבטיח להם כי העבודות תבוצענה בצורה טובה ואיכותית והם האמינו לו (ע' 21 ש' 32-34). אינני נדרשת להכריע בשאלה אם הנתבע הבטיח זאת אם לאו ודי בכך שאקבע כי לא ניתן לגזור מאי מינו מפקח על ידי התובעים, קושי שלהם לשלם 96,000 ₪ שהיו חייבים לנתבעים באותו שלב. יש אף לשים לב כי בסופו של יום שילמו התובעים סכומים גבוהים בהרבה ולא היה כל היגיון מבחינתם "לחסוך" על ידי הפסקת העבודה של הנתבעים וביצועה בעצמם או באמצעות אחרים.

13. הנתבעים נסמכו בטענתם לעניין הפסקת העבודה על ידי התובעים בין היתר על נספח 1 לכתב ההגנה שלהם, שהוא מענה למכתב שנשלח לנתבעים על ידי עו"ד קשת בשם התובעים ביום 03.12.13 (ת/6 לכתב התביעה). בפניה של עו"ד קשת אל הנתבעים היא ציינה כי מאחר שהנתבעים הפסיקו את העבודה התובעים נאלצים לפנות לקבלן אחר להשלמת העבודה, ובתשובה של הנתבעים הם טענו שהם לא הודיעו לתובעים שאין בכוונתם להמשיך ולעבוד, אלא שהתובעים החליטו באופן חד צדדי להשלים את הבניה בכוחות עצמם ללא הודעה מוקדמת.

14. אני סבורה כי לא עולה מתגובה זו של הנתבעים כי התובעים החליטו להפסיק את העבודה בשל קשיי תזרים מזומנים, וכאמור אילו כך היה קשה להניח כי הנתבעים לא היו מחתימים את התובעים על מסמך כלשהו בעניין זה. מעבר לכך, יש לשים לב כי גם בפניה זו של הנתבעים לעו"ד קשת, הנתבעים אינם דורשים לחזור לעבודה באופן מידי או טוענים כי זכותם להשלים את העבודה ולקבל את מלוא התמורה.

15. אוסיף לכך, כי התרשמתי ממהימנות עדותו של התובע ויש בכך כדי להוסיף לאמור לעיל ולחזק את גרסתם, כי הנתבעים נטשו את העבודה.
16. העולה מן המקובץ הוא כי אני מקבלת את טענת התובעים כי הנתבעים הפרו את ההסכם השני והפסיקו את העבודה בטרם סיום הבנייה עד מפתח. יש לבחון אם כן את טענת התובעים בדבר הנזקים שנגרמו להם עקב הפרת ההסכם על ידי הנתבעים וכן טענתם בדבר ליקויים בעבודת הנתבעים. נזקי התובעים
17. על מנת להוכיח את הנזקים שנגרמו להם צירפו התובעים לכתב התביעה שתי חוות דעת. חוות דעת של מר גלמנוביץ וחוות דעת של מר גולוד. אבחן להלן חוות דעת אלה וכן אבחן את האסמכתאות שהציגו התובעים להוצאות שהוציאו לצורך השלמת הבנייה. חוות הדעת של גלמנוביץ
18. לשיטת התובעים, הם פנו למר גלמנוביץ על מנת שיתעד את מצב האתר באותה עת ויתמחר את עלות תיקון הליקויים. על פי חוות הדעת נמצאו ליקויים הניתנים לתיקון בעלות של 152,346 ₪.
19. עיון בחוות הדעת של מר גלמנוביץ יראה כי היא לא נתנה תמונת מצב של הבית למועד עריכתה, אלא עסקה בעיקר בליקויים שונים שמצא מר גלמנוביץ בבניה. למרות שמר גלמנוביץ ביקר בנכס כבר ביום 20.11.13, אין בחוות דעתו אמירה כשלהי, לא כל שכן אמירה ברורה, לגבי השלב בו מצויה הבניה ולגבי האחוז מתוך ההסכם השני שבוצע על ידי הנתבעים עד להפסקת העבודה על ידם. לא ניתן לקבוע לפי חוות הדעת אילו עבודות שפורטו בהסכם השני ביצעו הנתבעים ואילו עבודות לא ביצעו כלל או ביצעו באופן חלקי. כמו כן, במספר סוגיות לגביהן צוין במפורש כי לא בוצעה עבודה מסוימת, לא נקב מר גלמנוביץ בעלות העבודה, אלא כלל את העלות במכלול הליקויים שנמצאו על ידו באותו פרק בחוות הדעת.
20. כך למשל בסעיף 6.2 לחוות הדעת, מצין מר גלמנוביץ כי לא הושלמו עבודות טיח בפרגולה. אלא שסעיף זה הוא חלק מסעיף 6 לחוות הדעת שעניינו עבודות טיח וצבע ובסוף הסעיף מצוין מר גלמנוביץ כי עלות התיקון של כל הליקויים המפורטים בסעיף היא 19,000 ₪. מאחר שחלק מהסעיף מתייחס לליקויים שונים, לא ניתן להבין מהתמחר כמה תעלה השלמת עבודת הטיח בפרגולה.
21. בנוסף, חלק מן הקביעות בחוות הדעת אינן תורמות לבירור טענות התובעים. כך למשל בסעיף 7 לחוות הדעת שעניינו שלד ובניה, הבהיר מר גלמנוביץ לגבי ליקויים שונים כי נדרש אישור הקונסטרוקטור של הפרויקט ולגבי ליקויים שונים הוא מצוין כי אינם ניתנים לתיקון ונדרשת הערכת שמאי להערכת ירידת ערך הדירה. לכאורה ניתן אולי ללמוד מכך על עבודה לקויה ושמא אף רשלנית של הנתבעים, אלא שלא נטען בכתב התביעה כי לא התקבל אישור קונסטרוקטור או כי לא התקבל טופס 4 עקב אותם ליקויים (וטופס 4 בהחלט התקבל) וכן לא צרפה חוות דעת שמאי שקבעה כי הליקויים הורידו את ערך הבית. יתר על כן בכתב התביעה לא נדרש כל פיצוי בגין ירידת ערך.
22. מר גלמנוביץ טען בחוות דעתו כי קיימות סטיות רבות בבניית השלד מהמידות שהוגשו בתכנית להיתר, עד כדי חריגות בניה. מר גלמנוביץ סבר כי יש לכך השלכה על ערך הבית, אולם כאמור לעיל, בכתב התביעה לא נתבע פיצוי בגין ירידת ערך ולא הוגשה על ידי התובעים חוות דעת שמאי. מר גלמנוביץ בעדותו טען כי עם סטיות כאלה נדרש תיקון של

- היתר הבנייה על מנת לקבל טופס 4 (ע' 15 ש' 20-28), אולם לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי התקבל טופס 4 ללא שנעשה תיקון להיתר הבניה, על כן אין אלא להניח כי ככל שהיו סטיות כלשהן בשלד מן המידות שנקבעו בהיתר הבנייה, הן לא הגיעו כדי חריגות בנייה.
23. בסעיפים 8 ו-9 לחוות הדעת, קיימת התייחסות מפורשת לעבודות שטענות השלמה עם תמחור. בסעיף 8 נקבע כי השלמה של עבודות הקרמיקה בחדרים הרטובים תעלה 2,500 ₪, ובסעיף 9 נקבע כי פינוי הפסולת הבנייה יעלה 2,500 ₪ נוספים. כלומר שלפי חוות הדעת של מר גלמנוביץ, לא בוצעה בתחומים אלה עבודה בסכום של 5,000 ₪.
24. אילו היה צורך להסתמך על חוות הדעת הזו בלבד, היה מקום לדחות את התביעה ככל שהיא עוסקת באי השלמת הבניה, מאחר שלפי חוות דעת זו הסכום שלא שולם לנתבעים על ידי התובעים עולה על הסכום שלכאורה דרוש כדי להשלים את העבודה. אלא שהנתבע עצמו לא חלק על כך שרכיבים שונים בבניה לא בוצעו על ידו. כך בעדותו (בע' 38 ש' 16) הסכים הנתבע כי לא בוצעה עבודת האלומיניום (למעט משקופים עיוורים, ע' 9 ש' 34), לא הורכבו הדלתות ולא נעשו "פינישים". כמו כן הסכים הנתבע כי לא ביצע שליכת צבעוני בחוץ (ע' 41 ש' 15), אולם, טען כי היו עבודות שביצע ולא היו כלולות בהסכם וביניהם ספי חלונות ואף איטום שלשיטתו בוצע מעבר לקבוע בהסכם השני.
25. עוד אציין כי למרות שהדברים לא נאמרו במפורש בחוות דעתו של מר גלמנוביץ, הרי שמן התמונות שצורפו לחוות דעתו ניתן לראות כי לא בוצע כלל פיתוח מחוץ לבית, כלומר לא בוצע ריצוף ולא נסללו שבילים. אציין כי חרף טענת התובעים כי אף בתוך הבית בוצע ריצוף חלקי בלבד, הדבר אינו עולה מחוות הדעת של מר גלמנוביץ, מאחר שבסעיף 5 לחוות הדעת, הוא מתייחס לרוחב של המישקים ברצפת הבית, אשר אינו אחיד לשיטתו ועל כן הוא סבר כי יש לפרק חלק מהריצוף ולרצף מחדש כראוי כשעלות העבודה לשיטתו היא 19,000 ₪. עולה אם כן כי לפי חוות דעתו בוצע ריצוף בתוך הבית ובכל מקרה הוא אינו מצוין בחוות הדעת כי יש חלקים בבית בהם לא בוצע ריצוף. חוות הדעת של גולוד
26. עיקרה של חוות הדעת של מר גולוד היא עלות השלמת הבנייה ומקצתה עלות תיקון ליקויים נוספים שמצא ובסך הכל נוקבת חוות הדעת בסכום של 282,544 ₪.
27. כפי שעלה מחקירתו של מר גולוד, הוא קיבל את המידע לגבי העבודה שלא בוצעה על ידי הנתבעים ושהשלמתה נדרשה על ידי התובעים, מהתובעים עצמם וכן הסתמך על קבלות, חשבוניות והצעות מחיר שהציגו התובעים בפניו (ע' 20 ש' 9-23). חוות דעתו נערכה ביום 20.04.15, כלומר לאחר שהתובעים השלימו את הבית (לשיטתם הם סיימו את הבנייה ביום 02.03.14, סעיף 25 לכתב התביעה).
28. הקושי הניצב בפני התובעים הוא, כי אין בפני בית המשפט חוות דעת מזמן אמת לגבי היקף העבודה שלא בוצעה על ידי הנתבעים וכזו אף לא הייתה בפני מר גולוד כשערך את חוות דעתו. למעשה אין ערך מוסף משמעותי לחוות דעתו של מר גולוד אשר בפועל נסמכה לעניין השלמת הבנייה על מסמכים שהציגו בפניו התובעים ועל דברי התובעים, כשספק אם לצורך עיון בקבלות ובמסמכים נוספים דרושה חוות דעת הנדסית.
29. אציין כי התובעים איגדו את כל הקבלות, החשבוניות והצעות המחיר לתיק מוצגים "משלים", אותו הגישו לבית המשפט בשלב מאוחר של ההליך. חלק מהמסמכים שנכללו בתיק המוצגים המשלים, צורפו כבר לחוות הדעת של מר גולוד ויש בכך תמיכה מסוימת לכך שהם

משקפים עלויות של השלמת הבנייה על ידי התובעים. מסמכים אלה כוללים את הקבלה לרב בריח עבור הדלת, הקבלות לקרמיקה דיפו שעניין כלים סניטריים ואביזרים שונים לאמבטיות, קבלות של "רשתות באר שבע" שעניין צבע ושליכת ועוד קבלות שונות שהוצגו למר גולוד וצורפו לחוות דעתו.

30. מר גולוד כלל בחוות דעתו, עלות ביצוע עבודה על פי הצעת מחיר של "צבעים חדשים" אשר הציגו בפניו התובעים בסכום של 130,000 ₪ (אציין כי הצעת המחיר הייתה בסכום של כ- 123,000 ₪ ומר גולוד משום מה קבע סכום גבוה יותר בחוות דעתו). מר גולוד ציין בחוות דעתו כי מדובר בהצעת מחיר של "הקבלן המזדמן שביצע את העבודות בפועל" ועל כן סבר כי ניתן להסתמך עליה. אלא שהתברר כי לא כך הדבר. הצעת המחיר התייחסה לעבודה ולחומרים בנוגע לעבודות גבס, טיח, צביעה, תשתית חוץ וריצוף חוץ. בפועל, התובעים הציגו שלל קבלות לחומרים שונים שרכשו בעצמם וטענו כי שילמו 86,000 ₪ במזומן לפועלים שביצעו את העבודה (סעיף 21 (ו) לתצהיר התובע). בנוסף, כלל מר גולוד בחוות דעתו סכום של 21,000 ₪ עבור עבודות חשמל על פי הצעת מחיר בלבד וללא כל אסמכתא על ביצוע התשלום.

31. עוד אציין כי לעניין חלק מן העבודות, העלות עליה הצהירו התובעים הייתה גבוהה יותר מזו שנקבעה בחוות הדעת של מר גולוד, למרות שחוות הדעת כאמור נערכה לאחר השלמת הבנייה. כך למשל, עלות עבודות האלומיניום לפי חוות הדעת הייתה 95,000 ₪ (ללא כל אסמכתא) ולפי "אישורי" התשלום שצורפו על ידי התובעים היא עמדה על 100,000 ₪. בסעיף 21(ד) לתצהירו כלל התובע את עבודות האלומיניום במסגרת סעיף "שונות" וכמובן לא ניתן לדעת איזה סכום מתוך 142,146 ₪ המופיעים בסעיף זה, נתבע בקשר לעבודות האלומיניום. עוד אציין כי לתיק המוצגים צורפה הצעת מחיר של עבודות אלומיניום בסכום של 120,000 ₪ (אבי קדוש) וכן שני ניירות (אותם "אישורי" תשלום) בהם מצוין בכתב יד כי התקבלו סכומים של 50,000 ₪ (פעמיים) על ידי "אלום האחים". התובעים הסבירו כי לא מימשו את הצעת המחיר של קדוש, אלא בפועל שילמו 100,000 ₪ עבור התקנת האלומיניום (ע' 46 ש' 24-25), אולם יש לתהות על מסמכים אלה הרשומים בכתב יד, אשר בוודאי אינם קבלות או חשבוניות ומעבר לכך אינם כוללים הזמנת עבודה מסודרת ופירוט החלונות שהוזמנו והותקנו וכאמור לעיל, נוקבים סכום שונה מן האמור בחוות דעתו של מר גולוד.

32. מטעם כלשהו כל הקבלות של נגב קרמיקה (שנכללו בתיק המוצגים המשלים) לא הוצגו למר גולוד (או מכל מקום לא צורפו לחוות דעתו) וכך גם קבלות רבות אחרות. אציין עוד כי התובע בסעיף 21 לתצהירו התייחס לעלויות בהן נשאו התובעים בפועל, אולם תיק המוצגים כלל אוסף של קבלות שלא הוסבר על ידו. לא ניתן הסבר מפורט לגבי כל קבלה או חשבונית או תעודת משלוח, לאיזה רכיב עבודה היא מתייחסת.

33. על כן בסופו של יום, למרות שתי חוות דעת שהוגשו ושפע המסמכים שצורפו לראיות התובעים, לא התקבלה תמונה קוהרנטית וברורה, הנתמכת בחוות דעת מקצועית, לגבי היקף העבודה שלא בוצעה על ידי הנתבעים ועלות השלמתה על ידי התובעים.

34. עוד אציין כי לתיק המוצגים המשלים צורפו קבלות בגין חיבור מד מים ותשלום עבור צריכת מים מיוני ועד נובמבר 2013, כשלא נטען בכתב התביעה כי על הנתבעים לשאת בעלויות אלה ואף לא עולה מההסכם השני כי הנתבעים אמורים לשאת בהן.

35. העולה מן הדברים הוא כי על אף שקבעתי כי הנתבעים הפרו את ההסכם עם התובעים ועל כן יש מקום לפצות את התובעים בגין הפרה זו, לא ניתן לקבל את הסכומים שנקבו בחוות הדעת שהגישו התובעים. ניתן על סמך עדויות הצדדים לקבוע באופן כללי אילו עבודות לא בוצעו על ידי הנתבעים ועל דרך האומדנה, על סמך קבלות ומסמכים, ניתן להעריך מהו הסכום שהתובעים הוציאו לצורך השלמת הבנייה. בקביעת הפיצוי לתובעים יש לקזז מעלות השלמת הבנייה את הסכום שהתובעים לא שילמו לנתבעים, כלומר 96,000 ₪. ליקוי בנייה

36. בכל הנוגע לליקויים אליהם התייחס מר גלמנוביץ בחוות דעתו, טען הנתבע כי התובעים מעולם לא פנו אליו, לא הציגו לו את חוות הדעת עד להגשת כתב התביעה, ולא אפשרו לו לתקן את הליקויים הנטענים. על כן לטענתו, אין מקום לחייב אותו בתיקון הליקויים או בפיצוי בגינם כשלא ניתנה לו ההזדמנות לתקנם. הנתבעים הפנו בהקשר זה לחוק חוזה קבלנות תשל"ד – 1974 (להלן: "חוק חוזה קבלנות") סעיף 3 המתייחס לכך שיש להודיע לקבלן על פגם זמן סביר לאחר שהתגלה וככל שהפגם ניתן לתיקון לתת לקבלן הזדמנות נאותה לתקנו, אחרת אין המזמין זכאי להסתמך על הפגם.

37. אתייחס בהמשך אף לטענה זו של הנתבעים, אולם אף ללא טענה זו לא מצאתי לנכון לחייב את הנתבעים בסכומים שקבע מר גלמנוביץ בחוות דעתו עבור תיקון ליקויים. הטעם העיקרי לכך הוא שכפי שציינתי לעיל, ניתן יהיה לקבוע את הסכום שהוציאו התובעים בפועל על פי עדויות הצדדים ומסמכים שונים וממילא אין הבדל לעניין מסמכים אלה בין השלמת עבודה לבין תיקון ליקויים. אף התובע בסעיף 21 לתצהירו מתייחס לסכומים שהוציאו התובעים "להשלמת הבנייה ולתיקון הליקויים" ואינו מבחין ביניהם ואינו טוען מפורשות כי בוצע תיקון ליקויים (למשל איטום מחדש של הגג לפי סעיף 4 לחוות הדעת של מר גלמנוביץ). ממילא לא נדרשת בחינה של הליקויים בנפרד מהשלמת הבנייה.

38. אף אילו היה מקום לבחון נושא תיקון הליקויים, לא היה מקום להתייחס למלוא הסכום שנקבע בחוות דעתו של מר גלמנוביץ. בחוות דעתו כלל מר גלמנוביץ עלות פיקוח של 10%. נראה כי אם התובעים לא מינו מפקח כשעבדו עם הנתבעים, אין הצדקה כי הנתבעים יידרשו לשלם עבור פיקוח במסגרת תביעת פיצויים. מר גלמנוביץ כלל בחוות דעתו 10% של עבודות בלתי צפויות מראש. היה בכך היגיון כשהוא נתן את חוות דעתו, היינו לפני ביצוע העבודה. עם זאת במועד הגשת התביעה כל העבודות כבר הושלמו ואין מקום לפיצוי בגין עבודות בלתי צפויות מראש. בנוסף כלל מר גלמנוביץ בחוות דעתו 18% מע"מ. נוכח העובדה כי חלק מן העבודה (לפחות 186,000 ₪, של האלומיניום והתשלום לפועלים) לשיטת התובעים, שולם במזומן או בכל מקרה שלא כנגד חשבונית, אין מקום לדרוש פיצוי עבור מע"מ שלא שולם.

39. אשר לטענה על פי חוק חוזה קבלנות ובהנחה כי הוא חל בענייננו, אני סבורה נושא זה מורכב מעט יותר מכפי שמציעים הנתבעים, כשבפסיקה נקבע במקרים מסוימים כי אין לשלול פיצוי באופן גורף ממזמין שלא הודיע לקבלן על הליקויים ולא אפשר לו לתקנם. על פי גישה זו, במקרה כזה, יש מקום להפחית את הפיצוי כדי הנזק שגרם מחדלו של המזמין לקבלן, אולם לא לשלול אותו לחלוטין. ראה בהקשר זה ע"א (חי) 08/155 עדין פיורה השקעות (1996) בע"מ נ. עד הואזה בע"מ (רע"א 09/1777 נדחתה). ניתן היה אף לבחון שיקולים נוספים כגון חובת תום הלב ואולי אי התאמה, אולם כאמור לעיל, אני סבורה כי ממילא לא ניתן לפסוק פיצוי בגין הליקויים על פי חוות דעתו של מר גלמנוביץ מן הטעמים שפורטו לעיל ועל כן הדברים נאמרים למעלה מן הצורך. חישוב נזקי התובעים

40. משקבעתי כי הנתבעים הפרו את ההסכם השני, זכאים התובעים לפיצוי בגין הנזק שנגרם להם. מקובלת עלי טענת התובעים כי הם נאלצו לשלם סכומים גבוהים יותר מן הסכומים שסוכמו עם הנתבעים על מנת להשלים את העבודה. הדבר נובע הן מהצורך להעסיק בעלי מקצוע להשלמת עבודה שהותחלה על ידי אחר והן מכך שהנתבעים כמי שעוסקים בבניה, מקבלים מן הסתם תעריפים מועדפים בחנויות שונות של חומרי בניה ויכולים להשיג תעריפים נמוכים יותר לביצוע העבודות, ומשמצאו עצמם התובעים לבד עם הצורך להשלים את הבניה, נגזר עליהם לשלם סכומים גבוהים יותר והנתבעים אשר הפרו את ההסכם השני צריכים לשאת בעלות זו.

41. נוכח קביעה זו, אינני נדרשת לשאלה אם הסכומים ששולמו על ידי התובעים באוקטובר 2013 (85,000 ₪), היו בגדר הקדמת תשלומים כטענת התובעים או תשלומים ששולמו עבור עבודה שבוצעה כטענת הנתבעים, שכן אין לכך כל נפקות. הפיצוי ייקבע כפי שפורט לעיל.

42. ההוצאות שהתובעים טענו כי הוציאו עבור עבודות שקבעתי כי לא בוצעו על ידי הנתבעים הן כדלקמן: בגין עבודות האלומיניום - 100,000 ₪ כשסכום זה כולל את החומרים והעבודה. עבור שליכט צבעוני - 22,566 ₪ (עבור החומר), כ- 22,000 ₪ עבור דלתות, כ- 27,000 ₪ עבור כלים סניטריים וכ- 24,000 ₪ עבור חיפויים שונים. לטענת התובעים, הם שילמו 86,800 ₪ ללא קבלות לפועלים שביצעו את העבודות. לכך אוסיף עבודות חשמל, אשר על אף שבוודאי בוצעו בחלקן (כל הצנרת בקירות), לא הושלמו משלא נעשו "פינישים" כפי שהסכים הנתבע (הצעת מחיר של 21,000 ₪) וכן דוד חשמלי אשר הנתבע לא טען כי רכש עבור התובעים (קבלה על 2,800 ₪).

43. סך כל הסכומים לעיל מסתכם במעל 300,000 ₪, אולם חלק מן הסכומים אינם על פי חשבוניות מס, חלקם על פי הצעת מחיר בלבד וכאמור לעיל, התובעים לא קישרו בין כל חשבונית וחשבונית לבין רכיבי העבודה השונים שביצעו. על כן יש להפחית מסכום זה על דרך האומדנה על מנת לקבוע את סכום הפיצוי.

44. בסך הכל אני קובעת כי ניתן לחייב את הנתבעים עבור השלמת הבניה על ידי התובעים בסכום של 250,000 ₪. מסכום זה כאמור יש להפחית סכום של 96,000 ₪ שהתובעים נותרו חייבים לנתבעים ועל כן הסכום בו יש לחייב את הנתבעים הוא 154,000 ₪. איחור ועוגמת נפש

45. התובעים תבעו פיצוי גם על האיחור שנגרם בבנייה, וזאת בהתאם לסעיף 5(ב) להסכם השני שקבע כי בגין כל יום עבודה של איחור הם זכאים לפיצוי מוסכם של 300 ₪. כמו כן, הם תבעו פיצוי בגין נזקים שנגרמו להם לטענתם בפועל ובהם פיצוי בגין הפסד שעות עבודה בשל הצורך להסיע את ילדיהם למוסדות החינוך אליהם רשמו אותם מתוך הנחה שיעברו לביתם החדש בתחילת שנת הלימודים, פיצוי בגין הוצאות דלק בנסיעות אלה, פיצוי בגין ארבעה חודשי שכירות שגרם האיחור וכן 40,000 ₪ פיצוי בגין עוגמת נפש.

46. בהתאם להסכם היה על הנתבעים להשלים את הבניה תוך 120 ימי עבודה לאחר תחילתה, והיה עליהם להתחיל את הבניה תוך 14 יום מיום חתימת ההסכם (יום 01.05.13). אני סבורה כי נוכח האמור, הבניה לא הייתה אמורה להסתיים בסוף ספטמבר כטענת התובעים, אלא ביום 04.11.13 וזאת אם לוקחים בחשבון גם את החגים שחלו בספטמבר באותה שנה. עד יום 02.03.14 בו לטענת התובעים הושלמה הבניה, יש 85 ימי עבודה.

47. אין מקום לפסוק בגין האיחור גם פיצוי מוסכם וגם פיצוי על נזקים בפועל למרות האמור בסעיף 5(ב) להסכם השני. בהתאם לפסיקה, ניתן לתבוע פיצויים מוסכמים ולהוכיח בנוסף נזק, רק כשמדובר בראשי נזק שונים. ראה בהקשר זה ע"א 87/628 חורי נ. חברת החשמל בישראל בע"מ פד מו(1) 115 וכן ראה רע"א 96/7452 מדינת ישראל נ. חברה קבלנית האחים אהרון בע"מ פ"ד נא(5) 874. בעניינינו, מדובר באותו ראש נזק בדיוק.
48. יתר על כן, הסכומים שתבעו התובעים בגין נזקים שנגרמו להם בפועל, לא הוכחו על ידם והם נקבעו על ידם על דרך ההערכה. כך לעניין עלות הנסיעות מבאר שבע למוסדות הלימוד של ילדיהם לא הוצגה כל ראיה כי עלות הדלק הייתה 8,722 ₪ (ל – 89 יום) כטענת התובעים ולעניין הפסד שעות העבודה התובעים לא הראו כי ניכר משכרם סכום של 7,120 ₪. אף לעניין דמי שכירות הנוספים, לא צירפו התובעים ראיה כי שילמו 9,600 ₪ בגין ארבעה חודשי השכירות. מכל מקום כאמור לעיל, אין מקום לפסוק גם פיצוי מוסכם וגם פיצוי על פי הוכחת נזקים בפועל.
49. על כן, אני סבורה כי יש מקום לפצות את התובעים בגין הפיצוי המוסכם שנקבע בהסכם השני, היינו 300 ₪ בגין כל יום עבודה של איחור ול – 85 יום, הפיצוי יעמוד על סכום של 25,500 ₪.
50. בגין עוגמת נפש אני מוצאת לנכון לפצות את התובעים בסכום של 15,000 ₪. אחריות הנתבע
51. התובעים סברו כי יש מקום להטלת אחריות אישית על הנתבע. לטענת התובעים, הנתבעת היא חברת יחיד בבעלותו המלאה ובניהולו של הנתבע. הנתבע הוא בעצמו קבלן רשום ולמרות זאת הוא מסתתר מאחורי הנתבעת. עוד טוענים התובעים כי הנתבע הוא בעל המקצוע ועליו לשאת באחריות לתוצאות התנהלות הנתבעת שבבעלותו. לטענת התובעים הנתבע התרשל ועל כן יש להטיל עליו אחריות אישית וזאת עוד לפני שמגיעים להרמת מסך. עוד טוענים התובעים כי ככל שמדובר בחברות פרטיות קטנות הגישה בעניין הרמת מסך היא ליברלית. התובעים טענו לחוסר תום לב של הנתבע בכך שלא הסכים לתת בטוחה לפסק הדין אם יינתן.
52. אני סבורה כי דין טענה זו להידחות. לא מצאתי כי במקרה זה יש מקום להרמת מסך או לחיובו האישי של הנתבע באחריות כלפי התובעים.
53. קיימים שני מסלולים עיקריים לחיוב אישי של אורגן או בעל מניות בחברה. קיים המסלול של הרמת מסך וקיים מסלול של אחריות אישית, אשר יכולה להיות חוזית או נזיקית.
54. בכל הנוגע להרמת מסך, קובע סעיף 6 לחוק החברות תשנ"ט 1999 כדלקמן: "(א)(1) בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת נעשה באחד מאלה: (א) באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה; (ב) באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולתה לפרוע את חובותיה, ..."
55. התובעים הדגישו את העובדה כי מדובר בחברה שנשלטת ומנוהלת על ידי הנתבע ואין מחלוקת כי כך הדבר, אולם העובדה שאדם בוחר לנהל ענייניו באמצעות חברה איננה פגומה כשלעצמה. אדם רשאי לעשות כן גם למטרה המובהקת של הגבלת אחריותו האישית וכל עוד אינו מנצל לרעה את האישיות המשפטית הנפרדת, אין בכך פגם. אני סבורה כי

במקרה זה, לא הוכח כי הנתבע פעל באופן שיש בו כדי להונות את התובעים או לקפחם. הפרת הסכם כשלעצמה איננה בגדר הונאה או קיפוח, אלא היא אירוע אשר קורה בחיי המסחר ועשוי להצדיק פיצוי, אולם אינו תמיד אינדיקציה לתרמית.

56. התובעים ביססו טענתם להונאה ותרמית של הנתבע על דרישת הנתבעים כי התובעים ישלמו 85,000 ₪ באוקטובר 2013, רגע לפני שהפסיקו הנתבעים את ביצוע העבודה. התובעים שילמו לנתבעת כ- 80% מהתמורה שנקבעה בהסכם השני וטענו כי הנתבעים ביצעו רק מחצית מהעבודה או למטה מכך. אילו הוכיחו התובעים טענתם זו לעניין העבודה שבוצעה על ידי הנתבעים עד הפסקת העבודה, ייתכן וניתן היה לקבל טענתם כי ההתנהלות מולם הייתה בגדר הונאה וקיפוח. אלא שכפי שהובהר לעיל, התובעים לא הגישו חוות דעת בה צוין מה היה היקף ביצוע עבודת הגמר בעת שהנתבעים הפסיקו לעבוד.

57. הנתבעים טענו כי לשיטתם הם קיבלו בערך את הסכום בגין העבודה שביצעו, כשהנתבע הסכים כי קיבל סכומים מסוימים תמורת עבודה שלא בוצעה, אולם סבר כי כנגד זאת ביצע עבודה שלא היה מחויב לה על פי ההסכם (כמו ספי החלונות). נוכח קיומה של מחלוקת בעניין זה, הנטל להוכיח כי בוצעה רק מחצית מן העבודה בעת שהעבודה הופסקה, או מכל מקום כי בוצעה עבודה בהיקף שהוא משמעותית נמוך מ- 80%, היה מוטל על התובעים והם לא עמדו בו. על כן לא הוכח כי הנתבע פעל במרמה וקיפח את התובעים.

58. אומר כי התלבטתי, שמא הבהרתו של הנתבע בדיון ביום 27.01.19 כי הנתבעת אינה יכולה לשלם את הסכום שהוצע כפשרה באופן מידי מצדיקה הרמת מסך בהתאם לסעיף 6(א1)(ב), היינו בעילה של לקיחת סיכונים שהחברה אינה יכולה לעמוד בהם, אולם מצאתי שאין לכך מקום. העובדה כי הנתבעת לטענת הנתבע, מצויה במצב תזרימי שלא יאפשר לה תשלום מידי של סכום לא קטן, איננה מעידה בהכרח על נטילת סיכון בלתי סביר או על הונאה על ידי הנתבעת ולא נטען על ידי התובעים ובוודאי לא הוכח על ידם, כי הנתבעת עומדת בפני חדלות פירעון. יש לשים לב כי הנתבע טען בדיון כי בעוד חצי שנה החברה תוכל לשלם את הסכום שהוצע ואף אם לא היה בכך כדי לאפשר הסכם פשרה, אני סבורה כי אין בכך אף עילה להרמת מסך.

59. התובעים הפנו לפסיקה שעניינה הרמת מסך, אולם אני סבורה כי פסיקה זו אינה תומכת בטענתם כי יש מקום להרמת מסך במקרה זה. כך למשל בע"א 02/10582 בן אבו נ. דלתות חמדיה בע"מ, הורם המסך, כשהוכח כי בעל המניות ומנהל החברה הסתיר מהנושים את העובדה כי החברה נקלעה לקשיים והפכה למעשה לחדלת פירעון תוך שהוא ממשיך לנהל עסקיו באמצעותה. מדובר היה בחברה משפחתית שצוין כי מהווה כלי "פורמלי" לצרכי נוחות בעיקר לצרכי מס. אני סבורה כי לא זה המצב בענייננו. התובעים כאמור לעיל לא הוכיחו כי הנתבעת היא חברה חדלת פירעון.

60. התובעים הפנו לע"א 93/1569 מאיה נ. פנפורד בע"מ פד מח(5)705, שם הורם המסך (ואף הוטלה אחריות אישית), אולם אף שם נקבע חד משמעית כי המערער כאורגן של החברה פעל בתרמית כשעזב את הארץ והותיר חובות. אין המקרה כאן דומה למקרה זה. על כן אינני מרימה את מסך ההתאגדות בין הנתבעת לבין הנתבע.

61. אבחן אם כן אם ראוי להטיל על הנתבע אחריות אישית כלפי התובעים. התובעים הפנו בסיכומיהם לע"א 89/407 צוק אור בע"מ נ. קאר סקיריטי בע"מ פד מח(5)661 (להלן: "פס"ד צוק אור") שם בע' 697 נקבע: "... אין הוראה מיוחדת באשר לתנאים הנוגעים להטלת

אחריות אישית על אורגן. התנאים הכלליים הנוגעים להטלת אחריות בנזיקין יפים אף לצורך הטלת אחריות אישית על אורגן. "...

62. כלומר, יש לבחון לגבי הנתבע אם הוא אחראי באופן אישי בנזיקין (או בחוזים) כלפי התובעים. בפס"ד צוק אור עמד בית המשפט על ההבחנה בין הטלת אחריות חוזית על אורגן לבין הטלת אחריות נזיקית על אורגן של חברה. בע' 698 נקבע: "חשיבות מיוחדת נודעת להטלת אחריות אישית בנזיקין לעומת אחריות אישית חוזית. הבחנה זו נובעת מאופייה של האחריות. האחריות החוזית מבוססת על חבות רצונית. הנושה החוזי הוא נושה רצוני. אין אדם נכפה, בדרך כלל, להתקשרות חוזית עם חברה. האחריות הנזיקית נכפית על המזיק הר כגיגית. היא איננה מבוססת על פעולה רצונית של הניזוק. הנושה הנזיקי איננו נושה רצוני. הוא מוצא עצמו מול חברה. הנושה החוזי של החברה יכול לבחור בין מסלול של התקשרות חוזית עם החברה בלבד לבין מסלול של התקשרות חוזית עם החברה ובעלי השליטה בה. התנאת התקשרות עם החברה בחיוב אישי של מנהליה – חיוב עיקרי או משני (בטוחה קניינית או אישית – ערבות) -פירושה העברת נטל סיכון לחדלות פירעון החברה מהנושה אל בעלי השליטה (או נושאי המשרה, האורגנים של החברה או כל אדם אחר). הנושה החוזי רשאי לבור לעצמו – התקשרות עם החברה בלבד או התקשרות עם החברה ועם בעלי השליטה (או כל גוף אחר בחברה). מסתבר, כי התקשרות עם החברה בלבד תתומחר במחיר ההתקשרות ("פרמיה" בעבור סיכון חדלות הפירעון;..."

63. אף בענייננו, התובעים ידעו כי הם מתקשרים עם חברה בע"מ ויכולים היו לעמוד על כך שהנתבע יהיה ערב להסכם או יחתום באופן אישי על ההסכם איתם והם לא עשו כן. ייתכן והדבר בא לידי ביטוי במחיר שנדרשו לשלם, אולם גם אם לא, הייתה זו פעולה רצונית של התובעים ואין מקום כיום להטיל אחריות אישית חוזית על הנתבע, גם אם הנתבעת הפרה את ההסכם עם התובעים.

64. אשר לאחריות אישית בנזיקין, אני סבורה כי התובעים לא הוכיחו אותה, בראש ובראשונה מאחר שלא הוכיחו התרשלות של מי מהנתבעים. אני סבורה כי עיקר טענתם של התובעים הייתה כי נדרשו לשלם סכום משמעותי רגע לפני נטישת הנתבעים את העבודה ולכך התייחסתי לעיל. כל נושא הרשלנות נטען על ידי התובעים באגב ולא הוכח על ידם. אני סבורה כי עצם קיומם של ליקויי בנייה מסוימים אינה ראייה מספקת להתרשלות. פעמים רבות קיימים ליקויים בבנייה ולא כל ליקוי מעיד על עבודה רשלנית, במיוחד כשלא נטען ואף לא הוכח על ידי התובעים כי תיקנו את הליקויים במסגרת השלמת הבנייה.

65. בהקשר זה יש לשים לב שהתובעים ציינו כי היו ליקויים מסוימים שהם היו ערים להם בבניית השלד (סעיף 5 לתצהיר התובע), אולם למרות זאת הם התקשרו עם הנתבעת בהסכם השני, מאחר שהנתבע הבטיח כי הליקויים יתוקנו. התובעים טענו כי הנתבעים לא עמדו בהבטחתם ולא תיקנו את הליקויים בשלד וייתכן וכך הדבר, אולם עולה מהתנהלות התובעים בעצם חתימתם על ההסכם השני, כי הם לא סברו כי עבודת הנתבעים מגיעה כדי רשלנות. ספק אם היו חותמים על ההסכם השני אילו סברו כי הליקויים שהתגלו מעידים על עבודה רשלנית. התובע בתצהירו טען כי מי שאמר כי מדובר בליקויים של "מה בכך" היה הנתבע והם האמינו לו, אולם כפי שיפורט להלן, התובעים לא הוכיחו כי מדובר בליקויים חמורים בשלד.

66. בחוות דעתו של מר גלמנוביץ צוינו ליקויי בנייה וביניהם ליקויים בבניית השלד. הטענה בדבר בניית השלד תוך סטייה מן ההיתר עד כדי חריגות בנייה, יכולה הייתה אולי להיחשב

להתרשלות, אילו עקב סטייה זו נדרשו התובעים להגיש בקשה לתיקון ההיתר או אף לבצע תיקונים משמעותיים בשלד הבית, אלא שכאמור לעיל לא כך היה והתובעים קיבלו טופס 4 לבית כפי שנבנה על ידי הנתבעים ולא טענו כי הרסו ובנו מחדש חלק כלשהו בשלד.

67. ליקויים קטנים נוספים שצוינו על ידי מר גלמנוביץ, אינם מספיקים כדי לקבוע כי עבודת הנתבעים הייתה רשלנית. ליקויים שונים נטענו על ידי מר גלמנוביץ כליקויים שלא ניתנים לתיקון אלא גורמים לירידת ערך הבית, אלא שכאמור לעיל לא הובאה חוות דעת בעניין זה ולא הוכח כי אכן נגרמה ירידת ערך של הבית. בחוות דעתו של מר גולוד הוא ציין מספר ליקויים קטנים בעלות תיקון של פחות מ – 10,000 ₪ ושוב, קשה לקבוע כי ליקויים בהיקף כזה משקפים עבודה רשלנית.

68. התובעים הפנו לע"א 02/2678 ב. חבה נכסים והשקעות בע"מ נ. אלי ג'אן ואח' שם הוטלה אחריות אישית על אורגן של חברה. בעניין זה נקבע על ידי דעת הרוב כדלקמן: "סבורני שע"י העדפת גרסת התובעים על פני גרסת הנתבעים הוכחו שני דברים: א) שהרוח החיה והנוכחת באתר הבניה, המוציא והמביא בכל דבר וענין, הן כלפי הרוכשים והן בעניין בחירת העובדים והפיקוח עליהם, היה המערער 2, והוא פעל ברשלנות בעשיית תפקידו זה; ב) שהמערער 2 קיבל על עצמו כלפי התובעים את חובת הזהירות, ועכ"פ יצר את הרושם הזה כלפיהם באופן שהתובעים הסתמכו עליו. ..."

69. אכן גם בענייננו, נראה כי הנתבע הוא שעמד מול התובעים והם סמכו עליו ובמובן זה הוא נטל על עצמו אחריות אישית כלפיהם ועל כן חב כלפיהם בחובת זהירות. אולם אין די בחובת זהירות אישית, אלא נדרשת גם הוכחת ההתרשלות וזו לא הוכחה על ידי התובעים, לא בעניין הנתבע ואף לא בעניין הנתבעת.

70. נוכח קביעות אלה, לא מצאתי כי יש מקום לחייב את הנתבע באופן אישי והתביעה נגדו נדחית. סוף דבר

71. העולה מן המקובץ הוא כי אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים סכום כולל של 194,500 ₪.

72. בנוסף אני מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעים הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסכום של 23,000 ₪. על אף שאני דוחה את התביעה כנגד הנתבע אינני מחייבת את התובעים לשאת בהוצאותיו, מאחר שהנתבע פעל בניהול הליך זה בשם הנתבעת ובשם עצמו ולא ניתן לומר כי נגרמה לו הוצאה כלשהי בשל התביעה האישית נגדו. הנתבע אף ייצג בעצמו את עצמו ואת הנתבעת.

73. כל הסכומים לעיל ישולמו על ידי הנתבעת תוך 30 יום מקבלת פסק דין זה. זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי. ניתן היום, כ"ו שבט תשע"ט, 01 פברואר 2019, בהעדר

הצדדים. נעם חת מקוב, שופטת